

saasom til Laan til Paabegyndelse af Driften af Apoteker. Kommissionen har imidlertid ment, at det, saalænge det endnu ikke har vist sig, hvorledes Afgifts-Fondens Forhold ville udvikle sig, ikke vil være hensigtsmæssigt allerede nu at foreslå Anvendelse af Fondens Midler, ud over, hvad der udfordres for hurtigt og konsekvent at få gennemført det Princip, at et Apotek kun maa drives af Farmaceuter, der selv have Bevilling paa Driften og selv forestaa denne. Naar Fremtiden maatte vise, at Fondens Indtægter væsentlig overstige, hvad der udfordres til Gennemførelse af de af Kommissionen stillede Forslag, og hvilke Midler man kan paaregne at have til Raadighed til yderligere Foranstaltninger i Sundhedsvæsenets, særlig Apotekervæsenets, Interesse, vil det være Tidspunktet at gøre Spørgsmaalet om saadanne yderligere Foranstaltninger til Genstand for en indgaaende Drøftelse.

III.

Overførelsen af de for de personlige Apoteker foreslaaede Regler paa de reelle Apoteker.

Efterat Kommissionen i de 2 foregaaende Afsnit har bevareret samtlige i den fgl. Ordre stillede Spørgsmaal, for saa vidt dette ikke alt er sket i den ældre Betænkning, skulle vi i et nyt Afsnit paavise, hvorvidt de Bestemmelser til Forbedring af Apotekervæsenet, som vi under II. have bragt i Forslag for de Apoteker, der kun hvile paa personlige Bevillinger, ogsaa kunne bringes til Anvendelse paa de Apoteker, hvis Drift støtter sig paa reelle Privilegier.

Det er klart, at Bestemmelserne om Afgang til Pension af Apotekeravgiftsfonden ifkun kunne komme de Apotekere til Gode, der have personlig Bevilling, og deres Enker, idet kun disse Apotekere yde Bidrag til Fonden. At Billighedshensyn ikke her kan gøres gældende for at give de reelle Apotekere eller deres Enker Afgang til Pension, følger alt deraf, at den reelle Apoteker, der af Hensyn til sin Helbredsstilstand eller af andre Aarsager ikke selv kan eller vil drive sit Apotek, og efter hans Død hans Enke eller Familie, bevare Privilegiets Salgsværdis til Sikring af fremtidigt Underhold.

Hvad derimod angaar de øvrige ovenfor foreslaaede Bestemmelser, forekommer der ikke Kommissionens Flertal (Falbe-Hansen, Behmann, Møller, Nielsen, Rump og Trier), at være noget til Hinder for, at disse bringes til Anvendelse ogsaa paa Apotekere med reel Bevilling. Eventuelle Forskrifter om, at Apotekeren selv skal lede Driften af sit Apotek, at han derfor ikke maa bortforpagte eller paa anden Maade overdrage Driften til andre, og at han af samme Grund normalt skal have Bolig i den Ejendom, i hvilken Apoteket drives, bør gælde for alle Apotekere. Det samme maa være Tilfældet med Forskrifter om, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af en Apotekers Sygdom eller Svagelighed, og naar han maatte komme under Konkurs. For saa vidt man endelig med Kommissionen maatte være enig i, at den ældre Afgang for en Apotekers eventuelle Enke til at fortsætte Apotekets Drift ubetinget bør hæves, ser Flertallet heller ikke, at der med Føje kan indvendes noget mod at bringe ogsaa denne